

Köpeğin Adı Badi 45

– Ömer Faruk · 28 Ekim 2017

O gün sabahdan yağmur yağdı, öğlen dindi ve güneş çıktı. Kenan Baba, yağmur diner dinmez hazırlanmaya başladı, bir yerlere gidecek. Bana gitmeden önce tembihte bulundu:

-Badi arkadaşım, ben gidiyorum, akşama gelirim. Sen evden ayrılma, çünkü daha geçen gün iki ev soyulmuş, hem de güpe gündüz... Hırsızlar dadanmış buraya, yıllardır hırsızlık duymamıştık. Dahası da var, bu muhitte bir cinayet bile işlenmiş. Neyse, kısacası sen buraya sahip çık, dedi ve arabasına binip oradan ayrıldı.

Söyledikleri doğrudu ve endişelenmekte de haklıydı. Üç gün önce bizim bahçe duvarından iki adamın baktığını görünce havlamış ve onları kaçtırmıştım. Keşif yapıyorlardı demek ki. Bizim bahçe duvarı iki metreden fazla yüksek, ama üzerinde dikenli tel yok. Demir kapıdan giremezler, bahçe duvarını bir şekilde aşabilirler. Duvarı aşsalar ne olacak? Ben varım; parçalarını onları.

Sadece hırsızlar değil, bazen köpekler de bahçeye girebiliyorlar. Geçende birini benim mamaları yerken yakaladım, üzerine atladım, benim kadar bir şey. Boğuştuk, kaçtı, demir kapının altından benim yaptığım gibi süzülüp gitti. Demek ki buraya girmenin yolunu o da keşfetmiş!

Kenan Baba tembihledi ama peşinden ben de dışarı çıktım, çünkü arkadaşımın sesini duydum, buraya kadar gelmiş. Çok güzel olmasa da işveli kız. Onu anlamakta güçlük çekiyorum, sevişmek istesem kaçıyor, suratımı asınca gelip bana sürtünmeye başlıyor.

Dışarı çıktım, beni görünce çok sevindi, geldi her tarafımı kokladı, başını vücuduma sürttü. Hepsi o kadar! Sahibinin bir yere gittiğini, geç geleceğini, bütün günü birlikte geçirebileceğimizi söyledi. Dolaşmaya başladık. Vaktin nasıl geçtiğini fark etmemiştim, akşama az kala aklıma geldi Kenan Baba'nın tembihleri. Koşarak eve gittim, telaştan arkadaşım ile vedalaşmadım bile. Arkamdan baka kalmıştır. Keşke gitmeseymişim! Keşke başımı alıp buralardan kaçsaymışım!

Demir kapının altından bahçeye girdiğimde evin kapısının açık olduğu dikkatimi çekti, halbuki ben giderken kapalıydı. Kenan Baba geldi desem, arabası burada yok. Korkarak verandaya girdim, kapı kırık, oradan evin içine baktım. Her taraf darma dağınık. Anladım ki hırsız girmiş ve işine yarayan şeyleri çalıp gitmiş.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Evden çıktım, bir erik ağacının altında biraz düşündüm, sonra etrafı dolaştım. Evin arkasında benim geçen gün kovaladığım köpeğin kaskatı kesilmiş ölüsünü görünce meseleyi daha iyi anlamaya başladım. Demek ki hırsızlar Kenan Baba'nın gittiğini görmüşler, hazırlıklarını

yayıp buraya gelmişler. Yanlarında getirdikleri zehirli etleri bana yedirip soygun yapmayı planlıyorlarmış. Ben evden çıktığım için yoktum, benim yiyeceklerimi çalmaya gelen köpeği evin köpeği sanıp zehirlemişler ve amaçlarını gerçekleştirmişler. Evde olsaydım ben ölecektim, çünkü ben varken bu köpek buraya giremezdi, girse bile beni görünce kaçırdı. Büyük bir tehlike atlattım.

İyi de bundan sonra ne yapacaktım? Kenan Baba'nın yüzüne nasıl bakacaktım? Emaneti koruyacağıma gzymelere gitmiştim. Çaresizdim, mutsuzdum, bitkindim, kararsızdım... İntihar etmeyi bile düşündüm. Nasıl intihar edebilirdim? Kendimi asamazdım, silahı elime alıp kafama kurşun sıkamazdım, bir tüp hap içemezdim ya da bıçağı kalbime saplayamazdım. Geriye bir tek intihar yolu kalıyordu: Uçurumdan kendimi atmak...

Kenan Baba'nın arabasının sesini duyunca aklıma ilk gelen davranışı yaptım. Evin arkasındaki ölü köpeğin yanına gidip sanki ben de zahirlenmişim gibi kıvranmaya başladım.

Kenan Baba'nın gür sesi gecikmedi:

-Badi neredesin? Evimizi soymuşlar, hırsız girmiş! Görmedin mi? Neden engellemedin?

Acı acı viyaklamaya başladım, sesimi duyunca yanıma geldi. Yerde ölü yatan köpeği ve kıvranan beni görünce zehirlendim zannetti, eve koşup bir kase yoğurt getirip bana yedirdi. Yoğurdu yedikten sonra uzanıp yattım, hızlı hızlı solumaya başladım. Tabii hepsi numaraydı.

-Alçaklar! Sen ölme arkadaşım, ev soyulsun önemli değil. Her giden eşyanın aynısını gene alırım ama sen gidersen bir Badi daha bulamam, dedi. Neredeyse ağlayacaktı...

Bu adamın duygusallığı, sevgisi, insanlığı karşısında çok utandım. Hani derler ya bazı insanlar "keşke yer yarılrsa da içine girseydim", aynen öyle... Beni bu yaptığım numara için affetsin diye Tanrıların Tanrısı Kangalyang'a defalarca yalvardım. Yalvarmalarımı duymuş mudur?

Ayağı kalkıp, yürüdüğümde Kenan Baba'nın hali görmeye değerdi, sevinçten uçtu. Ben, anladım ki bu adamı, bu sahibi hak eden bir köpek değilim! Yazıklar olsun bana!

-Gel arkadaşım, evimizin içine girelim ve hırsızın marifetlerini görelim! Dedi.

Evin içine girip her tarafı gezdik. Karıştırmadık yer bırakmamış hırsız ya da hırsızlar. Neyse ki fazla bir şey götürmemişler. Ben ne çaldıklarını bilmem de Kenan Baba öyle diyor.

O günden sonra evin içine girmem de serbest oldu. Yatacağı zaman Kenan Baba:

-Uyku vaktidir artık arkadaşım, deyince evden çıkıp yuvama gidiyordum.

Kenan Baba, "Hırsızlık oluyor" dedi, hırsız evimizi soydu. Bir de "Cinayet işlendi" demişti. O nedenle beni bir korku aldı, ya cinayetler devam ederse! Aldığım her gazeteye göz atıyordum buralarla ilgili cinayet haberi var mı diye. Bir tane bile yoktu. Eskiden olmuş mu diye birkaç gün öncekilere de baktım. Gene yoktu. Kenan Baba böyle bir haber uydurmayacağına göre gazetelerin yazmamasının nedenini anlamamıştım. Haberi atlamış olabilirler miydi?

● ● ●

(Devam edecek...)